

БОРЯНА ДУКОВА

РАЗКАЯНИЕТО НА ДИЕГО

Книгата се издава с подкрепата на програма
„Помощ за книгата“ на Министерството
на културата

Разкажанието на Диего

© Боряна Дукова, 2014

© Анелия Калева – художествено оформление на
корицата

© Издателство Ера, София, 2014

ISBN 978-954-389-300-3

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

БОРЯНА ДУКОВА

**РАЗКАЯНИЕТО
НА
ДИЕГО**

ЕРА

*Историческите събития и географските
наименования в романа са достоверни,
героите и разказът са художествена измислица*

В Боровец

Ирина нямаше как да знае, че жената, която ѝ се обади, на следващия ден щеше да лежи мъртва сред бурените на софийски двор. Съвсем различни мисли преминаваха през главата ѝ.

Зимата беше тиха, а Ирина вярваше, че трябва да е щастлива. Всеки сантиметър около нея се опитваше да засили убеждението ѝ. Малкият апартамент ухаеше на бор от струпаните дърва до камината. Спретнатият хол и спалнята бяха осветени от приглушените лампи. Ирина се намиреше в кухненския бокс. Осветлението беше точно над нея, а това ѝ помагаше да работи удобно. Макар че никоя светлина не можеше да се сравни с ефекта на онази, която идваше от камината. Лекото пукане на дървата и приятната топлина бяха несравними с каквото ѝ да е друго усещане за уют.

Тя си вгълпяваше, че трябва да е щастлива заради всичко наоколо и най-вече, защото камината беше запалена от Васил. Насочи поглед към него. Би трябвало и той да е щастлив. Младият мъж се беше изтегнал на късия мек диван. Беше се задълбочил в икономическо предаване по телевизор, който заемаше почти половин стена.

Ирина се подсмихна иззад барплота и се съсредоточи в приготвянето на салатата. Нарязването на зеленчука не ѝ допаднаше особено. Навярно затова оглеждаше апартамента. Чудеше се как архитектите съвместяваха в толкова оскъдни пространства различните по функции помещения. Как интериорните специалисти успяваха да наместят всички необходими мебели? Плюс задължителния плазмен телевизор, изписван винаги с по-едър шрифт на рекламните брошури.

Точно когато нарязва краставицата, телефонът до Ирина присветна, извънн тихо и я откъсна от мислите по апартамента. Телефонният номер ѝ беше непознат.

– Търсим ви за един ангажимент – чу младата преводачка и се усамоти в малкия коридор.

След две-три минути се върна в кухненския бокс и очакваше Васил да я попита кой е бил. Той обаче гледаше предаването си невъзмутимо. „Все пак телефонът беше извънн дискретно – помисли си Ирина, – нормално е Васил да не го е чул.“ Въпреки това ѝ докривя. Лицето ѝ пребледня, сякаш не ѝ достигаше въздух, и отново се огледа наоколо.

– Този апартаментът е удобен и е много чист – реши да сподели впечатленията си с Васил.

– Нов е! – отговори кратко той.

– Но още не мога да реша дали ме предразполага – запитва се тя на глас.

– Уютен е. Препоръча ни го клиент, който работи в Комитета по туризма – разсея съмненията ѝ Васил, без да откъсва поглед от телевизора.

Тя сви рамене. После се сети, че е била в доста подобни хотелски апартаменти, и спокойно можеше да си помисли, че е в който и да е друг скикурорт, а не точно в „Боровец“. Но си замълча.

Въздъхна отново, идваше ред на доматиите за шопската салата, любима и на двамата през всички сезони. С тях привърши бързо. Но въздухът продължи да не ѝ достига. Помисли си, че винаги може да отвори прозореца, да излезе на балкона или да включи климатика. Но не направи нито едно от трите неща.

– Интересно ли е предаването? – попита.

Този път не беше нов опит за неангажиращ разговор. Ножът, режеш вече лука, заигра в ръцете ѝ.

– Не особено – отвърна Васил, без да се обръща към нея.

– Трябва да ти кажа нещо – повиши глас тя и ножът подскочи нагоре. Това можеше да се дължи на червеното вино,

което Васил беше отворил, преди да започнат с подготовката на вечерята. Беше налял по чаша и за двамата. Виното беше тъмно, гъсто. Още от първата глътка Ирина усети разливаща топлина по цялото си тяло, която бързо я удари в главата. Не ѝ хареса особено. Не беше заради смесените чувства при спомена за събития, свързани именно с виното. А защото предпочиташе други напитки.

Но сега виното не беше виновно. Беше сигурна, че ножът в трепери в ръката ѝ заради това, което предстоеше да каже: „Искам дете!“ Сама не повярва, когато го изрече на глас. Преди миг за секунда ѝ мина през ума да го премълчи и само да съобщи на Васил за телефонния разговор.

– Искам дете! – повтори шепнешком тя.

Васил нищо не каза, само раменете му се напрегнаха. Докато чакаше отговора му, хрумна ѝ нещо любопитно. Помисли си, че единствено на него – нейната ученическа любов, с когото се бяха събрали пак след неколкогодишна раздяла, не беше признала, че не понася нито вино, нито салати с пресни зеленчуци, а че предпочита бира и салати с майонеза.

Васил се надигна и започна да се приближава бавно към кухненския бокс. Застана съвсем близо до нея и зададе единствения възможен въпрос за печелене на време:

– Сигурна ли си?

– Да – отговори тя и беше искрена.

По принцип не си падаше по бебетата, но откакто навърши трийсет и три години, очевидно у нея имаше промяна във възгледите и желанията.

– Защо питаш?

– Защото аз не мисля, че сега е моментът. – Той погали тъмните ѝ, вълнисти коси и сложи ръце на раменете ѝ.

– Нима? – стегна се сега пък тя.

Въздухът вече не достигаше и на двамата. Затова Васил отпусна ръце, върна се към средата на помещението и включи климатика с дистанционното. Устройството заработи и

изпълни с приятен шум и хлад помещението. Обаче и двамата се почувстваха по-спокойни.

– Ти нямаш постоянна работа, а аз тепърва ще градя кариера – отговори ѝ той, застанал отново до нея.

Ирина му благодари мислено, че се върна при нея, а не при телевизора, и продължи:

– Никога няма да имам установена работа. Знаеш, че предпочитам да съм преводачка на свободна практика. А ти винаги ще градиш кариера, защото си... – Прехапа езика си тя и млъкна.

– Кажи го! – Прегърна я през кръста. – Защото съм кариерист, нали? – Тя кимна, а той я притегли към себе си, приведе се и прошепна на ухото ѝ: – Да, кариерист съм. Надявам се, че това ти харесва. Нали? – Отдръпна се леко и я погледна.

Тя кимна отново.

– Предлагам да почакаме! – изрече той, целуна я леко по бузата и се отдалечи, все едно заедно бяха стигнали до общо решение.

Но не бяха!

– Има и друго – опита да се усмихне Ирина.

– Какво? Че ме обичаш ли? – извърна се Васил и тя видя най-ослепителната му усмивка. Белите му, подредени зъби блеснаха като от реклама на ортодонтски продукт и лицето му стана още по-хубаво.

– А, не! – разсмя се Ирина. – Преди малко ми звъннаха. Трябва да се върна в София. Потърсиха ме от търговския отдел при посолството. Отдавна оставих координатите си там, но едва сега ме търсят за превод. Само два дена са. Не можах да откажа.

– Не ми обяснявай! – прекъсна я Васил. – Разбирам те напълно. Нещо повече, точно това имах предвид. Че когато и да ни повикат по работа, не можем да откажем. Поне засега.

Ирина кимна. Нямаше как да не се съгласи с него.

– Прав си. Както винаги – каза. – А сега е твой ред! – Сваля домакинската престилка и му я подаде.

Салатата беше нейна работа, а приготвянето на месото – на Васил. Ирина обожаваше да си сменят местата – от кухнята на дивана и обратно. Тя седна пред телевизора, но още не знаеше какво ѝ се гледа. Икономическото предаване беше преминало в разпален политически дебат, който я дразнеше.

Забеляза пред себе си на масичката лаптопа на Васил. Без да го попита дали може, реши да провери програмата на телевизията в интернет. Отвори го и на екрана светна последният документ, който приятелят ѝ беше разглеждал.

„Ramon Muntaner“, прочете Ирина и ахна от почуда – Васил нито си падаше по Испания, нито ползваше испански език. Тя се напрегна да се сети дали Рамон не е политик или спортист. Но не, името беше напълно непознато и за нея.

– Скъпи – реши да го попита кой е този, докато се опитваше да се ориентира в страницата. Но не успя.

Една ръка зад гърба ѝ се протегна и хлопна капака на лаптопа, като едва не притисна пръстите ѝ.

– Остави това! – прошепна Васил в ухото ѝ, както беше направил преди малко, но този път с по-силен дъх на вино. – Имам по-добра идея!

Целуна я нежно по врата.

– А скарата? – учуди се Ирина и обърна лице към него.

Васил обичаше нещата да вървят по реда си – спалнята винаги идваше след трапезарията. Но не и тази вечер.

– Скарата ще почака! – каза той.

Дъхът на вино я обгърна и тя се усети хваната в капан.

По-късно, когато вечеряха, Васил много хареса салатата ѝ, въпреки едро нарязаните зеленчуци и оскъдния зехтин, а Ирина изяде с апетит пържолата, въпреки че беше попрепечена.

После излязоха на балкона.

Валеше. Снежинките блестяха на изкуственото осветление на хотела. Запленени сякаш от специалното внимание, с което ги удостояваха прожекторите, те не бързаха да паднат на земята. Летяха почти хоризонтално и се въртяха във въз-

духа, готови на всичко, за да останат по-дълго под светлината, преди да легнат при останалите. Снегът покриваше с все по-дебел пласт хотелския комплекс и планината. Нощта тъмнееше и изглеждаше далечна.

– Кой е този Мунтанер? – сети се Ирина.

– Какво говориш? – вдигна вежди Васил.

– Видях това име на компютъра ти. Испанец ли е?

– Ти с твоите испанци! Забрави ги тази вечер!

Ирина реши да го послуша. Мунтанер със сигурност не беше името на някой от испанските художници от XVII век, които тя изследваше, когато ѝ останеше време. Затова го забрави – и него, и другите испанци. Макар и само до следващия ден.

Тя замислено затвори очи. Вечерта щеше да е прекрасна, ако успееше да забрави и разговора за детето. Но не можеше.

Васил я прегърна по-силно и тя се притисна в него. Така можеха да стоят дълго. Някои от навиците им от гимназиалните години оставаха непроменени. Но на нея внезапно ѝ домъчня за крехкото, романтично момче, каквото някога беше той, и още повече за преуспяващия адвокат, в какъвто се беше превърнал сега. Момчето беше като камината – ухаещо и топло, но останало безвъзвратно в миналото. Мъжът ѝ напомняше за плазмения телевизор – ярък и категоричен. Въпреки това не помръдна, отвори очи и се загледа в снежинките. Те не ѝ напомняха за нищо и за никого.

Върнаха се в стаята, когато студът пропълзя през стъпалата им.

– За къде заминаваш този път? – попита я Васил, докато се приготвяха за лягане.

Ирина се сепна, онази жена не беше уточнила къде отиват. Беше ѝ казала в колко часа и къде трябва да се яви, както и че програмата е у клиента, когото ще придружава.

– Нямам представа... Но няма да превеждам на търговски форум, а ще пътувам с един от гостите, който е поискал

културна програма. Той щял да носи всичко, свързано с мероприятиято.

Васил спря да подрежда дрехите си:

– Не знаеш къде отиваш?! Странно! Всъщност не чак толкова. Толкова си разсеяна, че и да ти бяха казали, пак нямаше да запомниш.

Ирина се усмихна в огледалото на малката тоалетка. Мнението му за нея не беше особено ласкателно, но тя не му се разсърди. Никога не се беше съревновавала с пословичната му памет и бързия му ум, а от доста време не се засягаше от репликите му за нейните способности.

– Ще ти се обадя, щом разбере – успокои го.

– Няма нужда от подробности, нали е културна програма – усмихна ѝ се закачливо и влезе в банята.

Ирина сви рамене. Той не пропускаше главните събития, които се случваха в живота им, а и въобще в страната. Но в тази категория не влизаха културните мероприятия, а политическите, икономическите, търговските и всякакви други събития, на които можеше да установи контакти, да получи ценна информация, а защо не и да спечели нови клиенти. Адвокатската му кантора беше малка. В нея работеха само баща му, той и двама студенти стажанти. Диапазонът им на действие обаче бе широк.

Тя се излегна в удобното легло. За разлика от него беше очарована, че програмата е културна. Сигурно затова и не беше попитала за какво точно става дума. Беше ѝ все едно. До гуша ѝ бе дошло от бизнес преводите, затова малко познавателен туризъм щеше да ѝ се отрази добре. Още повече, че в последно време служебните ѝ ангажменти бяха доста еднообразни – превод на оферти за строителни материали или някое и друго отскачане до строящия се мост във Видин. Това беше всичко.

Геодезистът и геологът, с които беше работила преди време, бяха приключили мисията си и сега тя придружаваше двама строителни инженери. Бяха симпатични хора, но ня-

маха нищо общо нито с обаянието на пълничкия Алфонсо, нито с гласа на Мигел.

Тя въздъхна при спомена за Мигел. Беше я омаял до степен, че си беше загубила ума по него за известно време, оказало се кратко, но същевременно изключително наситено с преживявания.

Васил се забави в банята. Тя се унасяше в сън. Щяха да прекъснат общата си ваканция, но не бяха особено разочаровани.

Твърде кестенява

Сутринта в новооткрития хотел, в който бяха отседнали представителите на търговски камари от седем автономни области на Испания, беше сравнително спокойна. Повечето гости закусваха. Стойчева, която отговаряше за провеждането на срещите между чуждите и българските фирми от съответните браншове, беше пристигнала рано-рано. Искаше да се увери, че всичко е наред. Стегната и делова, тя първо надникна в ресторанта, а после обходи залите, в които щяха да се състоят разговорите. Поздравяваше и се усмихваше на всеки, с когото се разминеше.

Накрая отиде и в стаята, в която се събираха преводачите и другите сътрудници към Търговското представителство. Всичко – папки, микрофони, програми, беше на мястото си. Имаше време до началото на работния ден и още никой не беше пристигнал. Щяха да започнат да идват след около петнайсет минути. Стойчева познаваше всички и знаеше, че може да разчита на тях. Единственият нов човек беше преводачката, която нае предишната вечер за културната програма на един от гостите. Притесняваше я, че е извън София,

а ѝ се стори и малко разсеяна. Реши да ѝ се обади. Ирина вдигна веднага и я увери, че ще пристигне навреме. Доволна от огледа на работното помещение и телефонния разговор, Стойчева напусна стаята и с дежурната си усмивка се отпрати към асансьора. Кафявият кок, оформен с достатъчно количество фиби, дори не трепваше от пъргавите ѝ стъпки. Всъщност по жената не трепваше нищо, сякаш дрехите и всичко по нея също бе закрепено с фиби.

Качи се на шестия етаж и тръгна към стаята на един от испанците, когото не бе видяла на закуската в ресторанта. Канеше се да почука на вратата, когато тя се отвори.

– Здравейте, господин Модроньо – поздрави тя. – Точно вас търсех.

– Здравейте – отвърна господинът и затвори вратата зад себе си.

– Трябва да поговорим – малко по-тихо и вече не толкова важно заяви българката.

Мъжът я погледна. Никога не я беше харесвал. Изглеждаше превъзходно за петдесетте си години, винаги елегантна, винаги любезна, но още отначалото не му допадна. По-късно, когато установи, че Стойчева има близка приятелка, разполагаща с достъп до ценни архиви в няколко библиотеки, прояви по-специален интерес към нея. Тогава пиха кафе и ѝ разказа за майка си, която прави родословно дърво на фамилията им и смята, че корените ѝ идват от древен рицар, минал през Византия и България през XIV век. Стойчева го беше слушала любезно и равнодушно до момента, в който ѝ подхвърли, че е готов на всичко, за да помогне на майка си. Думата „всичко“ бързо доби конкретно парично измерение и очите на Стойчева в тон с косата ѝ потъмняха за първи път. Не беше сбъркал с нея. Стриктна, организирана и дискретна, тя посредничеше между него и приятелката си в търсене на информация за рицарите воини, които можеха да се окажат предци на испанеца. Беше доволен. Въпреки това отношението му към нея не се про-

мени, напротив, в процеса на работа му ставаше все по-антипатична. Навярно защото той плащаше, а все не стигаха до нищо, което да „зарадва“ майка му.

– Надявам се всичко да е наред с програмата за деня? – попита хладно мъжът.

– Да, разбира се. Ще посетите Рилския манастир – бързо отговори жената и тръгнаха бавно към асансьора.

– Не бяхме ли говорили друго? А и този манастир вече съм го виждал.

– Да, но искахте да разгледате Хрельовата кула. Е, сега ще имате тази възможност.

– Все пак не разбирам промяната. – Испанецът наистина имаше интерес към крепости и кули, беше го споменал пред Стойчева, но не те бяха приоритетът му. И тя го знаеше.

Вървяха все по-бавно, а българката говореше все по-тихо.

– Има нещо ново... Важно е... – допълни с най-тихия си глас, привеждайки се към него.

Мъжът се закова на място:

– Добра ли е новината?

– Да – едносрично отвърна Стойчева и за първи път тази сутрин по лицето ѝ се разля истинска усмивка.

Мъжът остана замислен. Трябваше да разбере подробностите. Огледа се. Нямаше никого. До асансьора оставаха няколко крачки. Вдясно от тях имаше малко коридорче и там една врата беше отворена.

– Къде ще говорим? – попита и погледът му неволно се насочи към откренатата врата.

– Там е добре – кимна жената. – Мисля, че е сервизно помещение.

– Защо не? – засмя се испанецът. – Ти и аз в сервизното помещение на хотела. Може да ни вземат за любовници – пошегува се, като вече свободно ѝ заговори на „ти“.

– Едва ли. Любовниците използват стаите. Но все пак по-добре да ни вземат за любовници, отколкото за това, което сме – малко кисело отвърна Стойчева, която ужасно се

страхуваше някой да не научи, че прави нерегламентирани „услуги“ на испанеца срещу нерегламентирано заплащане.

Жената тръгна по коридорчето. Почука за всеки случай, после надникна, беше празно. Покани мъжа с жест да влязат.

Испанецът я последва и затвори вратата. Говореха на испански, но все пак за предпочитане беше камериерките да не чуват разговора им.

– Е? – попита мъжът, като се чудеше къде да застане, до прахосмукачката или до кофата с парцала за бърсане на под.

– Оказа се, че един монах от Рилската обител обичал да пише странни работи в полетата на книгите – започна Стойчева, без да обръща внимание на хигиенизиращите уредите наоколо, но и без да се докосва до тях.

– Моля? – учуди се мъжът, който най-малко понасяше редките опити на тази иначе сдържана жена да го смайва. Все пак забеляза, че кафявите ѝ очи светлееха. Това беше нещо ново.

Жената извади старателно сгънат лист хартия от чантата си и го размаха пред очите му.

На мъжа му се стори нелепо непривичното ѝ инфантилно поведение, но запази мълчание.

– Беше прав, когато предложи да се поровим из библиотеката на Рилския манастир. Не виждах смисъл, защото нямаше нищо, което да ни води натам, но ти настоя.

Испанецът кимна. Не смяташе, че има някаква заслуга. Просто реши, че е добре да се прегледа какво има в тази най-голяма и богата национална светиня от епохата, която ги интересуваше.

Стойчева се послуша без нужда. Нямаше никакъв шум.

– Слава богу, че моята приятелка има достъп до Рилската библиотека, което не е лесна работа, да знаеш, и струва пари.

Испанецът кимна разбиращо.

– Там в един ръкопис, по-точно в един патерик... – продължи разпалено тя.

Мъжът вдигна вежди учуден:

– В един какво?

Стойчева имаше опит да обяснява нови термини на чужди езици и бързо вметна:

– Патерик е сборник с кратки разкази из живота на монашеството, в който...

– Давай нататък – прекъсна обяснението ѝ той.

– Та моята приятелка започна първо с тези сборници.

– Интересно защо е решила така?

– Защото ѝ били най-любопитни. Монасите, както тя ми каза, имали навика да слагат специална маркировка в полетата или надпис „зри“, с които да привличат вниманието на читателите към патетичните творби, разказващи за отшелник и блудница, за жена, убила съпруга си от любов към монах, за монахиня, избола очите си заради влюбен в нея юноша, за родено в Италия отроче, което изведнъж проговорило на български...

Без да иска, испанецът се беше заслушал, макар тази информация с нищо да не допринасяше за онова, което действително го интересуваше.

– Както и да е... – спря изброяването си Стойчева. – Важното е, че в един от тези сборници се натъкнала на необичайна фраза, изписана в полето, служещо за корица. Фразата е от ръкопис, върху който са работили няколко монаси през XIV век. Тя дори има версия, че фразата е на някой си монах Харитон.

Жената млъкна. Според нея бяха направили пробив след месеци усилия и очакваше съответната реакция от страна на клиента си.

Испанецът беше наклонил глава и изглеждаше заинтригуван. Въпреки това не проговаряше. Беше се загледал през тесния прозорец, който стигаше до пода и на който още не бяха поставени нито стъкло, нито парапет. Дори надникна внимателно навън. Видя заден двор със запустяла ограда и още по-запустяла градина. Сви рамене. Намираха се в луксозен хотел, в центъра на столицата, а сервизното помещение

не беше довършено и изгледът през него напомняше на краен, беден квартал.

Жената чакаше реакцията му.

– И знаем ли какво гласи фразата? – все така с поглед, зареян навън, испанецът най-после зададе логичния въпрос.

– Ето, виж. – Размаха за втори път листа, който държеше. – Преводът на изречението е следният: „Ако вървиш по пътя на алмогаварите, ще стигнеш до светиня и съкровище.“

Сега вече мъжът извърна поглед от прозореца и се взря в жената пред себе си. Беше висока почти колкото него и очите ѝ сияеха.

– Ако вървиш по пътя, на алмогаварите ще стигнеш до светиня и съкровище – повтори той. – Любопитно безспорно. И какво от това?

– Как какво? Най-после се появява името „алмогаварите“, и то в български източник.

– Някаква бележка в някакво поле, това не е източник – поправи я испанецът.

– Почакай, има и друго. Заради него отиваш в Хрельовата кула днес.

– Целият съм в слух.

– Ако някой знае нещо повече за XIV век в Рилския манастир, оня монах и въпросната бележка, то това е един възрастен господин. Всичко, което ми е известно за него, е, че много се вълнува от историята на Хрельо и неговата кула. Затова съм уредила именно възрастният господин да те разходи из Хрельовата крепост.

– Как се казва?

– Преводачката има грижа за това. Бил някакъв особняк, но ако човек го предразположи, ставал бърбив.

За първи път от много време мъжът си помисли, че не всичко е загубено.

– Значи твоята приятелка е намерила и е превела това изречение. И кой е този патерик? – произнесе правилно новата дума.

– Тук е отбелязана цялата информация, кой е сборникът, откога е, къде се пази – посочи с брадичка Стойчева листа.

– Някой друг знае ли за това, Дарина? – обърна се той с малкото ѝ име.

– Не, разбира се – отвърна бързо тя и той ѝ повярва.

Мъжът кимна. Всъщност му беше все едно.

– Може ли да видя листа? – попита.

Жената му го подаде услужливо:

– Нищо няма да разбереш, не е на испански – допълни и погледна часовника си. Беше време да слизат.

Мъжът обаче не мислеше така. Отиде до прозореца за повече светлина и се вгледа в непознатите букви.

Жената се приближи до него, като се спъна в кофата.

– Ако не разбираш написаното, съсредоточи се върху числото отдолу – посочи му го тя на хартията. – Това е хонорарът на моята приятелка – поясни. – Обяснила съм ти, че тя работи по нейните си проучвания и само ми услужва. Но този път сподели, че било по-сложно.

– А другото число? – попита мъжът, загледан в хартията, макар да се досещаше за отговора.

– Моят хонорар – отвърна жената. – Малко по-висок от предишните пъти.

– Това са много пари, Дарина. – Мъжът не откъсваше очи от изписаната петцифрена сума.

– Много са, ако търсим пътя на алмогаварите.

– Нали точно това правим? – вдигна глава към нея Диего. Очите ѝ вече не сияеха, бяха по-тъмни от обикновеното. Беше го забелязал първия път, както и всеки следващ, когато говореха за пари и се разплащаха. Тъмни, почти черни, те не трепваха и се вираха в него, а ирисите и зениците не се различаваха. Трудно му беше да повярва, че преди минути бе открил в тях сияние.

– Майка ти работи за Томас Беренхер, известен търсач на съкровища.

Мъжът мълчеше.

– Не мисля, че тя прави родословно дърво, сеньор Модроньо. Или поне не само него. Мисля, че търсите съкровището на алмогаварите.

Испанецът продължи да мълчи. Само се приведе леко през прозореца и пак огледа задния двор.

– Излиза, че тази работа е по-дълбока и опасна и нямам намерение да рискувам службата и името си за жълти стотинки – обясняваше жената и се приближаваше към него. Гласът ѝ стана заговорнически: – Досега аз бях уязвимата, защото се крия от шефовете и колегите си заради теб, сега вече по-уязвимият си ти. Ако реша да се разприказвам...

Жената беше до него до прозореца. Кофата беше в краката им.

„Разчитам само на теб“ – чу той думите на майка си, повтаряни му от години. Знаеше, че трябва да излезе от сервизното помещение, достоен за нея. Трябваше да реши проблема на място.

– Предполагам, че има и други заинтересувани от това съкровище – не спираше Стойчева.

Мъжът се надвеси настрана.

– Внимавай! – почти извика Стойчева и се сепна, че някой може да ги чуе. – Внимавай! – повтори шепнешком.

Двамата се послушаха. Беше тихо. Стояха на една крачка един от друг. Вятърът отвън беше студен. Но никой не помръдваше, нито усещаше режещия му повей. Само чертите на Стойчева станаха по-остри. Чакаше одобрението на хонорара.

– Ти си нашето истинско съкровище – мило каза испанецът и протегна ръце към нея. – Но не разполагаме с такива пари – допълни и не лъжеше. Даваше ѝ шанс да се вразуми.

– Ще трябва да ги намерите – с равен тон отвърна жената. – Мълчанието ми има цена, сеньор Модроньо. Ще очаквам парите до края на пребиваването ти в България, т.е. до вдругиден. Наистина нямам намерение да си отварям устата, но ако съм принудена... ще го направя.

„Трябва да действаме особено внимателно, безупречно и много чисто. Операцията е само твоя и моя. Ако Томас ни разкрие, ще бъде страшно“ – прозвучаха в главата на мъжа други думи, казани от майка му.

– Няма да се разприказваш – ясно изрече и се дръпна назад, като не отделяше очи от нейните и ѝ се усмихваше

– Какво имаш предвид? – попита объркана жената.

– Че се разплащам – отвърна почти беззвучно той.

Дръпна се още една крачка назад, ритна силно кофата към прозореца. Водата от нея се разля, жената изгуби равновесие и оплисканите ѝ нозе бяха последното нещо, което видя от нея. Поддържаното ѝ тяло прелетя през празната рамка на недовършения прозорец. Тупна глухо в зелената на задния двор, после тишината се възвърна. Нямаше вик. Мъжът погледна за последен път надолу. Стойчева изглеждаше като излегнала се настрани, само кокът ѝ се беше развалил.

Испанецът прибра листа във вътрешния джоб на самото си и излезе. Беше време да закуси.

Вървеше по главния коридор. Не усещаше нищо. Беше действал като с бели ръкавици. Нямаше никаква опасност Томас Беренхер да разбере – той и майка му бяха непобедим екип.

Докато гледаше копчетата, показващи на кой етаж се намира асансьорът, мъжът няколко пъти нагласи очилата на носа си. Асансьорът дойде и той се качи. Предстоеше му дълъг и хубав ден. Очевидно щеше да пътува до Рилския манастир.